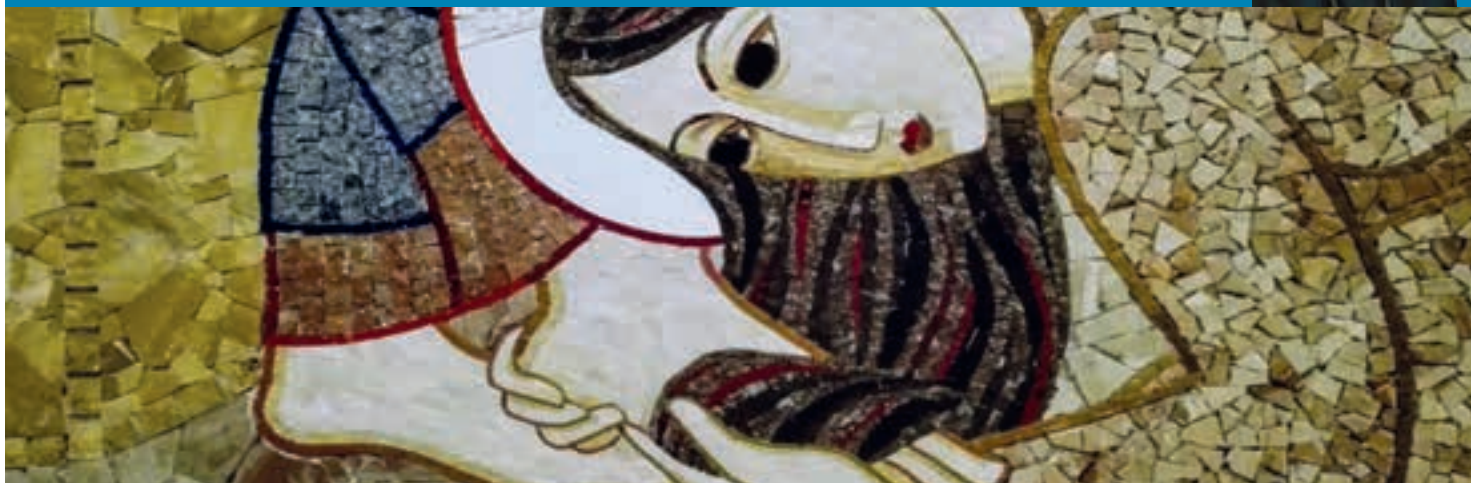

Glossa

Temps de gràcia i de conversió

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una nova oportunitat és agradaria a tothom qui no ha pogut reeixir en un repte qualsevol. Doncs la Quaresma és aquest temps de gràcia i de conversió que el Senyor ens concedeix, com una nova oportunitat per a refer el que no va bé en la nostra vida i avançar en el camí que ens porta a la meta: ser més plenament fills de Déu.

La conversió és una necessitat per a tot cristià. La purificació dels fills de Déu ha de ser contínua. Hem estat incorporats a la vida de fills de Déu pel baptisme i hem rebut els dons de la gràcia per a caminar en la llibertat dels fills de Déu; però la feblesa en el nostre cor, fruit de les conseqüències del pecat original, ens acompanya sempre. La vida del cristià és gràcia i és lluita. La llibertat ens ha estat donada per a ser fills de Déu; però també aquesta llibertat, deixant d'acomplir la seva finalitat, ens pot abocar al pitjor: el mal, allunyant-nos del Pare.

L'opció contrària a la llibertat és el pecat. No hi ha res més antagònic a la condició humana que el pecat. Aquest és el trencament de la realitat més profunda de la persona humana. Som fets per a Déu. El nostre ésser és relació profunda amb Déu. Apartar-se d'aquesta relació és el

fracàs total. Les conseqüències del pecat són clares: pèrdua de la llibertat, trencament amb els altres, comportaments destructius envers les criatures. El pecat és com un pou sense fons que sempre demana més; per molt que hi aboquis, no acaba mai d'omplir-se.

Però l'esperança cristiana ens diu: la misericòrdia de Déu és més forta que el pecat. El Senyor ens ofereix aquest temps de gràcia i de conversió. Ens diu el Sant Pare en el missatge de la Quaresma d'aquest any: «Quaresma és signe sacramental de la conversió, és una crida als cristians a encarnar més intensament i concretament el misteri pasqual en la seva vida personal, familiar i social, en particular, mitjançant el dejuni, la pregària i l'almoina. Dejunar, o sigui aprendre a canviar la nostra actitud amb els altres i amb les criatures: de la temptació de "devorar-ho tot", per a saciar la nostra avidesa, a la capacitat de sofrir per amor, que pot omplir el buit del nostre cor. Preguar per tal de saber renunciar a la idolatria de la autosuficiència del nostre jo, i declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia. Donar almoina per sortir de la niciesa de viure i acumular-ho tot per a nosaltres mateixos, creient que així ens assegurem un futur que no ens pertany.»

